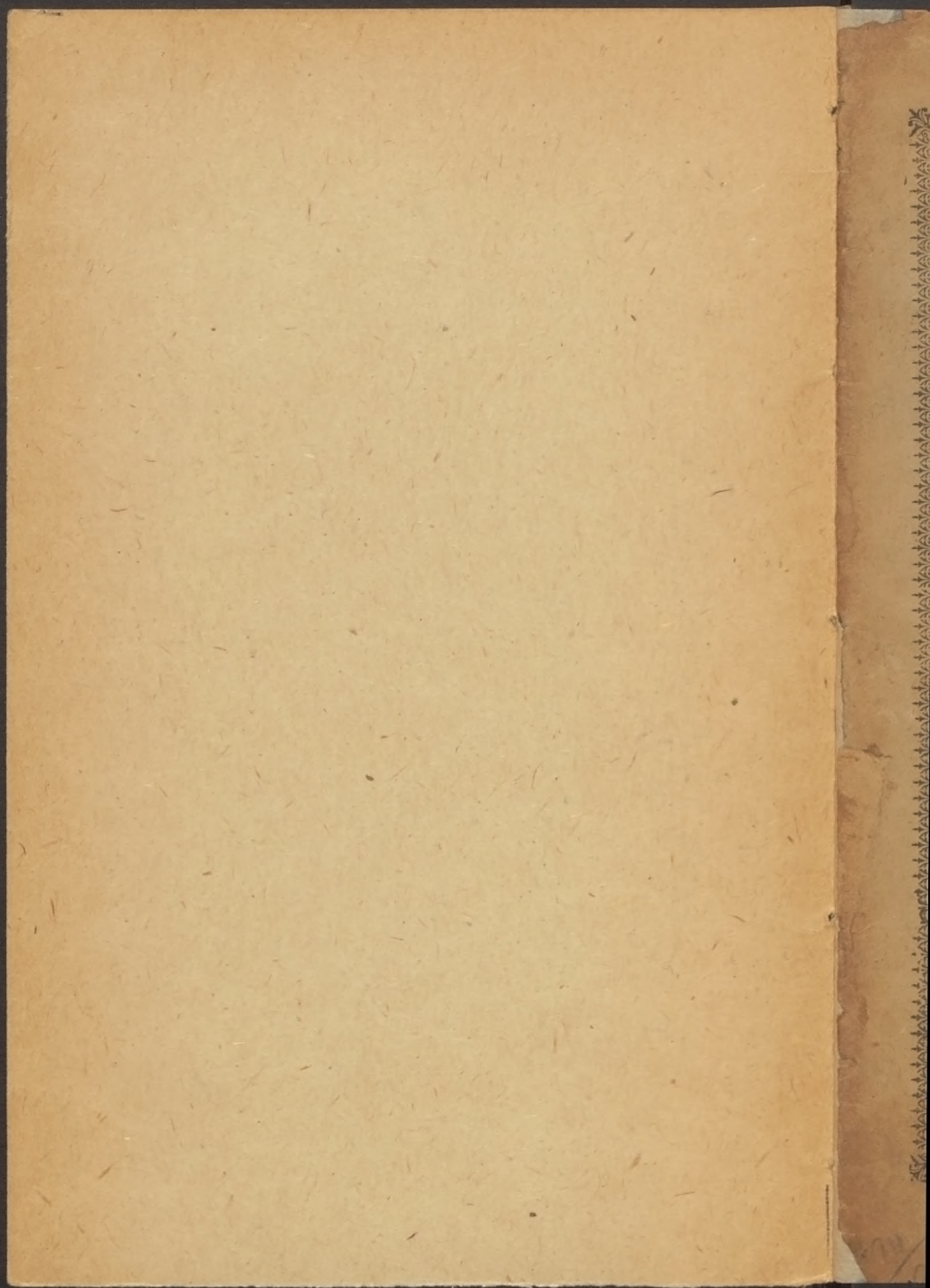

291.628

291628

M

ÜKEDVELŐK

40. füzet.

S

ZINHÁZA

Egyfelvonásos vígjátékok gyűjteménye.

NARANCSVIRÁG

DRÁMA EGY FELVONÁSBAN

IRTA

HEGEDŰS SÁNDOR

SINGER és WOLFNER

kiadása
BUDAPEST.

Ára 60 fillér.

Singer és Wolfner könyvkiadóhivatalában

BUDAPESTEN (Andrássy-út 10)

megjelent és ugyanott, valamint minden hazai könyvkereskedésben kapható

MŰKEDVELŐK SZINHÁZA.

— Egy-egy füzet ára 60 fillér. —

1. füzet. **Virágfakadás.** Vigjáték egy felvonásban. Irta: *Murai Károly.* Előadja 3 férfi és 3 nő.
2. „ **A szamócza.** Vigjáték egy felvonásban. Irta: *André Theuriet* Előadja 4 férfi és 1 nő.
3. „ **Vasárnap délután.** Vigjáték egy felvonásban. Irta: *Eugène Labiche.* Előadja 5 férfi és 1 nő
4. „ **A kis mama.** Vigjáték egy felvonásban. Irta: *Karczag Vilmos.* Előadja 2 férfi és 2 nő
5. „ **Elkéssett ötletek.** Vigjáték egy felvonásban. Irta: *E. D'Hervilly.* Előadja 1 férfi és 1 nő.
6. **Ajánlott levél.** Vigjáték egy felvonásban Irta: *Eugène Labiche.* Előadja 2 férfi és 2 nő.
7. „ **Hármas szövetség.** Vigjáték egy felvonásban. Irta: *Torkos László.* Előadja 3 nő és 1 férfi
8. „ **Ő.** Vigjáték egy felvonásban. Irta: *Najac Emil.* Előadja 2 férfi és 1 nő.
9. „ **A varázslat.** Vigjáték egy felvonásban. Irta: *Jaques Normand.* Előadja 2 férfi és 1 nő.
10. „ **Két év múltán.** Vigjáték egy felvonásban. Irta: *Almási Tihamér.* Előadja 1 férfi és 1 nő.
11. „ **Rendelő óra.** Vigjáték egy felvonásban. Irta: *Almási Tihamér.* Előadja 9 férfi és 3 nő.
12. „ **Az érdemkereszt.** Dramolet egy felvonásban. Irta: *Almási Tihamér.* Előadja 3 férfi és 3 nő
13. „ **Aranylakodalom.** Dramolet egy felvonásban. Irta: *Almási Tihamér.* Előadja 3 férfi és 1 nő.
14. „ **A miniszterelnök bálja.** Vigjáték egy felvonásban. Irta: *Almási Tihamér.* Előadja 6 férfi és 2 nő.
15. „ **Katonásan.** Vigjáték egy felv. Irta: *Andréinszky Jenő.* Előadja 4 férfi és 2 nő.

Folytatása a boríték 3. oldalán.

NARANCSVIRÁG.

DRÁMA EGY FELVONÁSBAN.

IRTA:

IFJ. HEGEDŰS SÁNDOR.

Előadás joga Dr. Márton Miksa

(Budapest, V., Lipót-körut 16) „A Magyar Színpadi Szerzők” ügyvédje
által szerezhető meg.

SINGER ÉS WOLFNER KIADÁSA
BUDAPEST, ANDRÁSSY-ÚT 10.

291628

ORSZÁGOS SZÉCHÉNYI KÖNYVTÁR		
N. Nóradéknapló		
1956. évi	2357	SZ.

*Személyek: Benes Károly dr., Regina, neje, Handler könyvkiadó,
Viviani Antonió, szobrász. Szobaleány.*

Idő: jelen. Történik: Budapesten.

Bene

Han
nes fő
gyon t
művés

Ben
asszon

Han
ber ön
bájos
segítő

Ben
hiszi, l
való?

Han
zönség
egy kö
keretél
kössék
akarjá
teb fej

Ben
érzése
ugy h

Első jelenet.

Benes dr. és Handler a kiadó.

Handler (Kartonlapot néz.) (Benes föl és alá jár.) Finom, nagyon finom dolog Nagy művész ez asszony.

Benes. Nagyon talentumos asszony.

Handler. Irigylésre méltó ember ön, kedves doktor, nemcsak bájos felesége van, hanem igazi segítőtársa . . . Művész barátja.

Benes. És ön tényleg azt hiszi, hogy az én sorsom irigyelni való?

Handler. Föltétlenül. Nem közönséges emberek nem élhetnek egy közönséges polgári házasság keretében. Más mélyebb kapcsolatok kössék össze azokat, akik együtt akarják átélni életünknek érettebb fejezetét.

Benes. Persze azok a nagy érzések, amikor feltűnnek, akkor úgy hatnak, mintha soha el nem

mulnának, pedig nagyon is hamar elmúlnak.

Handler. Nana, kedves doktorkám, ezt a szomorú hangot megdöbbenve hallom.

Benes. Ne aggódjék édes barátom, csak hangulat, múló hangulat.

Handler (A kartonokat nézi.) Gyönyörűen rajzol. Mily finom, mily kifejezésteli vonások . . . De szép ez a fejléc. Itten ezek mirtusok?

Benes (Rápillant a léczre). Dehogy, narancsvirág.

Handler. Igen, igen, narancsvirág. (Nevetve.) Növénytanban sohasem voltam valami erős . . .

Benes (Vállát felhuzva.) Hm! Én sem tudnám, hogy narancsvirágok, ha nem mondta volna. Most ez a kedvencz virága, — azt hiszem.

Handler. Azt hiszi? Hát ilyen férj maga, hát nem ismeri a felesége kedvencz virágát . . .

Benes. Nézze csak, önnek

gazán semmi oka sincs velem szemrehányó hangon beszélni... De ha már így kerületjük ezt a kínos problémát, azt hiszi, ha férj és feleség között meghal az összekötő érzés, annak mindig a férj az oka?

Handler (Ámulva rá néz.) Én nem értem... Miért veti fel ezt a kérdést?

Benes. Én azt hiszem, hogy nem változtam, olyan vagyok ma is, amilyen voltam ezelőtt három esztendővel. De nem igaz, mégis változtam. Én ma többet érek. Egyéni értékem feltétlen kifejezésre jutott legutolsó művemben. Amit eddig sejtettem és éreztem csupán, azt ma tudom. Az én tudományos felfedezésem belevilágít a szellemi élet fejlődésének mechanikájába. (Szünet.) És mégis az egész nem ér semmit, ... semmihez sincsen kedvem ... vége ... vége ... (Unottan).

Handler. De édes barátom!

Benes. Édes barátom! Olyan lelkiállapotban vagyok, hogy minden vigasztaló szó kellemetlen csirógatás.

Handler. De hiszen az lehetetlen, ezt nem tudom megérteni.

Benes. Megérteni — ez természetes, hogy nem tudja megérteni. Hát akarják egyáltalában az emberek megérteni egymást, érdekli önzetlenül és tisztességesen az egyik embert a másik? Hisz valamennyi merő önzés.

Handler. De édes barátom. — Ilyen sötét színben látja a világot!

Benes. De mennyire! Nekem a világ ilyen. A világos szép színeket lekapták az én vásznamról! Piszok maradt ott! Csupán piszok! De hagyjuk ezt... Nagyon örülök, hogy önnek a könyvdiszek tetszenek. Most még csak a munka kisebbik része hiányzik, a szöveg.

Handler. Ne ily keserű hangon, kedves doktorkám, ezt én nem érdemlem magától.

Benes. Legyen egy kis elnézéssel édes Handler. Hát, hát voltaképpen mire való a barát? (Kezet fog Handlerrel) Hiszen ő az, akivel mi őszintén kellemetlenek lehetünk.

Handler. Kedves doktor maga nagyon ideges. Ugy látszik nagyon sokat dolgozott.

Benes. Igen, azért vagyok ideges, mert nem tudok dolgozni. Nem tudok dolgozni. Na! és azt tanácsolhatnám, hogy irassa meg a szöveget mással.

Handler. Ah! Ah! Szó sincs róla! Ön és csakis Ön fogja megírni a korai renaissancnak ezt a csodabájos fejezetét.

Benes. Nem tudom megírni! —

Handler. Jó, jó. Nem azt mondom, hogy ma írja meg! Művészember gondolkodó ember, nem száraz hivatalnok. Lelkének ezen szürke momentumai hamarosan elmúlnak... Talán egy kis utazás — Itáliának ragyogó kék ege — írja meg a könyvét Sorrentóban, a szerelem városában.

Benes (Haragosan.) Én úgy érzem, hogy annak kapui örökre bezárultak előttem.

Handler (A vállára teszi kezét.) Háládatlan ember! Amikor ezelőtt tiz esztendővel egy első nagy kudarcz keserves terhével együtt mentünk le Olaszországba, ugy-e, hogy meggyógyult?

Benes. Az más! Az egy kisebb rendű dolog volt. Az ellen tudtam küzdeni és le tudtam győzni. De most, mikor egy ostoba, de hihetetlen erős érzéssel állok szemben . . . most érzem, hogy nem tudok magamon segíteni.

Handler. Nagyeszü ember létere hogy mondhat ilyet.

Benes. Akkor azt mondja, hogy nagyeszü ember létemre, hogy lehetek ilyen szerelmes. Szerelmes, mint egy gimnázista.

Handler. Hiszen ez nagyon jól van így. A férj mindig csak a feleségébe legyen szerelmes. Ez a legideálisabb állapot.

Benes. Nekem nem az!

Handler. Csak nem történt valami?

Benes. De igenis történt! Az történt, hogy én már nem kellek a feleségemnek. Ma nem tudom elhinni, hogy valaha ő szeretett, de látom, tudom és érzem, hogy ma nem szeret.

Handler. Képzeldés!

Benes. Nem az! Apró, látszólag jelentéktelen momentumok, azt bizonyítják nékem, hogy én már eljátszottam játékaimat. Én neki már nem vagyok semmi! Ha teheti, kerül! Ha együtt vagyunk, bántja jelenlétem. Ha szólók hozzá, nem is hallja szavamát. Ezt így nem bírom el.

Handler. Ez hihetetlen?

Benes. Milyen asszony, Milyen értékes, mily nagyszabású egyéniség . . . És valamikor szeretett!

Handler. Mos is szereti?

Benes. Nem mondjon ilyeneket. Azelőtt szeretett, megtanult magyarul, hogy nékem ezzel örömet szerezzen, az én hazámba jött, hogy a kedvembe járjon . . . És én voltam neki mindene.

Handler. No és?

Benes. Ma ennek vége. Hozzám alig szól, olyan, mint aki titokban szenved és mintha a lelke másutt járna.

Handler. Hisz azért mondom, hogy utazzanak le Olaszországba. Egész egyszerűen becsukják a lakásukat. Maguk könnyen mozgathatnak, gyermekük nincsen . . .

Benes. A gyermek Hogy vártam én a gyermeket!

Handler. Hallgasson rám, fogadja meg a tanácsomat és utaz-le Olaszországba.

Benes. Hiszen én szívesen megtennék mindent, de ő visszautasítja azt, ami tőlem ered . . . Nem hallgat ő rám . . . Higgyen nekem, én látom már a dolgot, nagyon is jól látom. Másutt jár az ő lelke.

(Kint az asszony éneklí Mignon dalát: „Ismered a hont“?)

Handler. Édes barátom vigye az asszonyt haza Olaszországba! (Kis szünet. Benes némán maga elé néz és a színen hátra megy, felsóhajt. Az asszony belép.)

Handler. (Kezet csókol az asszonynak.) Nagyságos asszonyom!

Regina (Kissé idegen kiejtés-sel beszél.) Nem tudtam, hogy itt van, különben már régen bejöttem volna . . .

Handler. Engedje meg, hogy őszintén gratuláljak a gyönyörű kartonhoz.

Regina. Igazán tetszenek magának, vagy csak udvariaskodik?

Handler. A kiadó kedves Regina asszony, sohasem udvarias! S az ön kiadója elég őszinte, hogy elragadtatását leplezze!

Regina. Nagyon kedves!

Handler. Szépen dolgozott, nagy munkát végzett s megérdemel érte egy kis jutalmat! Tudja mi jutott eszembe?

Regina. Hadd halljam, hogy mivel akar meglepni a világ legbájosabb kiadója.

Handler. Én semmivel a világon — én rideg üzletember vagyok — a meglepetésről az ön munkatársa akár gondoskodni — doktor Benes. Ismeri?

Regina. A férjem?

Handler. Igen az ura! El akarja vinni Itáliába.

Regina. (Felvesz egy kartont.) Ugy-e ez a fejléc szép?

Handler. És ha megengedi, még ma elküldök a kartonokért. (Leül és ír.) Ha megengedi, a chequet kitöltöm. Tessék! (Átnyújtja a chequet.)

Regina (Atnézi.) Köszönöm!

Handler. Én köszönöm. Kezeit csókolom! (Halkabban.) De azért jó barátok maradunk. (Még halkabban.) Hallgasson rám. Szökjék meg az urával Itáliába.

Regina. Annnyira szeretné!

Handler. Egyetlen vágyam!

Tudja üzleti árdekeim kívánják! (Kezet csókol.) Tehát Isten önnel! Jó utat! Isten önnel kedves doktor!

Benes. Isten Önnel kedves Handler!

Handler. Dolgozni barátom, dolgozni! — Utazni és dolgozni. — Adieu! (Elsiet. Kis szünet. asszony és férj magukra maradnak.)

Második jelenet.

Benes (Az asszonyhoz, aki vissza akar menni szobájába.) Regina!

Regina (Megáll az ajtóban.) Tessék!

Benes. Kérlek légy oly szíves és szánj nekem néhány percet, ha ráérsz.

Regina (Visszajön, megáll a szoba közepén.) Ráérek!

Benes. Kérlek ülj le Regina, mert különben azt kell hinnem, hogy minden pillanatban menni készülsz . . . (Regina szótlanul leül.) Már néhányszor gondoltam arra, hogy mi nyíltan és őszintén szóvá tesszük ezt a mi lehetetlen életünket és most, amikor igazán itt van az alkalom . . . annál is inkább, mert így nem tarthat tovább . . . ez így lehetetlen . . . és most nem találom a szavakat, hogy megértessem magam veled . . .

Regina. Látom Carló, hogy izgatott vagy — ne idegeskedj kérlek! Beszélj csak egész nyugodtan.

Benes. Köszönöm szíves taná-

csaid
tem
alá já
Reg
megsz
Ben
széljü
den
mozdu
az arc
kem,
retsz
Reg
kusan
Ben
retsz!
Ez tér
az, an
neked
róla, a
tehetsz
nem s
És ne
Reg
Hanem
Ben
gom v
töled.
Reg
Ben
Reg
nem v
Ben
oly jó
rám un
érdekel
ért nem
állsz e
„Nem k
teséget
na! De
gülsz, k
vértanu
tépő ha

csaidat, megpróbálok és követem! (Rövid szünet. Benes fel és alá jár a szobában.)

Regina (Nyugodtan ül; újra megszólal.) Nos? Halljuk!

Benes (Megáll.) Hát igen! Beszéljünk egészen őszintén, minden jel, minden jelentéktelen mozdulat, a nézésed, a hangod, az arczod mind arról beszél nekem, hogy te engem nem szeretsz . . .

Regina (Halkan, kissé czinikusan.) Ah . . .

Benes. Te engem nem szeretsz! Neked már nem kellek! Ez tény! Ezt tudom! Nem is ez az, amiért felszólalok, mert ehhez neked jogod van. Nem tehetél róla, amikor megszerettél és nem tehetsz róla, hogy most már nem szeretsz! Ezt én elismerem! És nem is azért szólok hozzád!

Regina (Halkan, czinikusan): Hanem?

Benes. Hanem azért, mert jogom van egy dolgot követelni tőled.

Regina (Ránéz). És ez?

Benes. Ez az őszinteség!

Regina. Szóval én szerintem nem vagyok őszinte.

Benes. Ugy van! Azt te csak oly jól tudod, mint én, hogy rám untál; én téged már nem érdekellek semmiképpen, De miért nem mondod meg, miért nem állsz elő, miért nem mondod: „Nem kellesz már!” Ennyi őszinteséget csak megérdemeltem volna! De te nem szólsz, elhidegülsz, közömbös leszel, néha adod vértanút, a szenvedőt és szivetpő hangon éneklek, hogy „Is-

mered-e a hont, hol a czitrom virul?” Az apró jeleidet, a tudatos és öntudatlan árnyalatokat, mind nagyon jól látom, csak azt nem értem, hogy miért fárasztod magadat, sokkal egyszerűbb, sokkal szebb és sokkal becsületesebb lett volna. ha élelem állasz és megmondod, hogy nem szeretsz.

Regina. Annyira szeretné ezt hallani?

Benes. Kérlek szépen, ne gúnyolódj, ez itt igazán nincsen helyén! Nem sok az, amit én most tőled kérek, csak annyi, hogy hallgass meg figyelemmel és azután határozz, nem akarok magamról beszélni, sem arról, hogy milyen leszel az én holnapom, nem hozakodom elő azzal, hogy te örök hűséget fogadtál. Nékem nem kell a te hűséged, ez nem az én morálom! Én sokkal többet, vagy ha úgy tetszik kevesebbet követelek csupán! Becsületes, nyílt, bátor őszinteséget! Ne félj nem fogom kérdezni tőled, hogy ma mért nem szeretsz és nem faggatlak, hogy mért szerettél meg akkor, nem könyörgök, hogy légy elnézéssel és nem ígérem, hogy újra meghódítlak, te Regina azt hiszed, hogy már nagyon jól ismeresz, pedig nem ismeresz még, ezt én mondom neked!

Regina. Ah, kezdész érdekes lenni!

Benes. Kérlek hadd ezt a hangot, ne így védekezz! Egyáltalán ne védekezz! Hiszen én nem vádollar, ehhez különben sincs jogom. Szeretted, én legalább azt

hiszem, hogy szeretted, mint ahogy most tudom. hogy már nem szeretsz. Boldoggá tettél ezzel és én ezt a boldogságot hálás szívvel köszönöm!

Regina (Kissé gunyosan). Mily megható vagy Carló!

Benes. Ugylátszik, mélyebben talállok, semmint gondoltam, különben nem gunyolódnál. Bevalom neked őszintén azt is, hogy még most is szeretlek, pedig ugyancsak küzdök ezen érzés ellen!

Regina (Kissé gunyosan). Nagyon kedves vagy Carló!

Benes. Örülök annak, hogy te még mindig jó tulajdonságokat fedezel fel bennem. Én pedig érzem szavaidból a lelketlenséget irányomban.

Regina. Ez azért van, mert eddig úgy tüntetted fel ezt a mi életünket, mintha csak én lennék a bűnös.

Benes. Ez így is van.

Regina. Nincsen így! Egészen más dolgok vannak itt, amiket te nem értetted meg!

Benes. Ha fájdalmat okoztam neked, akaratomon kívül, miért nem szóltál már régen. Nem szándékosan bántottalak meg, ha ugyan megbántottalak. De neked nem lett volna szabad apró elnézéseimet ellenem fordítani. De most talán megmondod, hogy mit vétettem ellened!

Regina. A te hibád az, hogy megszoktálak!

Benes. Hogy értsem ezt?

Regina. Nem érdeksz már! Ismerem minden szokásodat, mozdulatodat, minden gondola-

totat, az észjárásodat, amelynek egy fordulata sincs, ami meglepne és nem várhatok tőled semmi újat!

Benes. Néked meglepetések kellenek...

Regina. Te mondtad azt, hogy jöjjünk egymással tisztába. Igazad van. Tisztába kell jönnünk egymással. Én nem vagyok állat, aki a kitaposott uton halad tovább. Az én lelkem változatokra vágyik. Nem érzem jól magam a hétköznapi szürkeségében és utálom azt az életet, amely megismétlődik...

Benes. Ha ez a baj, ezen segíteni nem lehet. Mert újjá születni nem tudok.

Regina. Nem arról van szó, hogy újjá születés, de a te lelked nem oly gazdag, mint amilyennek hittelek. Csalódtam benned.

Benes. Kegyetlen.

Regina. Nem! Őszinte vagyok!

Benes. Ezzel tönkre teszel engem!

Regina. Hagyjuk a szavakat, az ember nem megy olyan hamar tönkre. Aki pedig ilyenén tönkre megy, az nem érdemel mást!

Benes. Nem sajnálsz?

Regina. Nem tudlak sajnálni!

Benes. Szívtelen vagy!

Regina. Ezzel megbántottam hűségodat. De most igazságtalan vagy velem szemben.

Benes. Nem értelek, hogy tudtál ennyire megváltozni.

Regina. Te a régi maradtál?

Benes (büszkén). Igen!

Regina. Hisz látod ez az. Változik az élet, változnak a körül-

mén

te m

marac

Ben

velem

Reg

mind

önma

Ben

törted

megg

ezt a

velem

Reg

mind

hogy

csak

fáj, d

szenv

fogod

hidd,

poton

állott

önma

jobb

jártál

Be

Re

a he

utja

csaló

akik

mind

lódja

Be

hogy

gadt

egye

uj

mélr

R

B

talál

mények, mi változunk bennük, te megmaradtál a réginek, elmaradtál tőlem.

Benes. Tudod-e, hogy amit te velem teszel, az bűn!

Regina. Az ember mindig és minden körülmények között csak önmagával szemben vétkezik!

Benes. Szó sincs róla, te összetörted az én munkakezemet, meggyötörted a lelki életemet — ezt a bűnt nem önmagaddal, de velem szemben követted el!

Regina. Önző vagy, mint minden ember, aki azt hiszi, hogy szerelmével visszaél. Te csak azt tudod, hogy néked mi fáj, de hogy milyen fájdalmakat szenvedtem végig én, azt nem fogod felfogni soha. Mert ne hidd, hogy ez a mai lelkiállapotom minden küzködés nélkül állott be, keserves harcot vívtam önmagammal. S amikor legjobban kellett volna, akkor jártál tőlem a legmesszebbnyire!

Benes (fájdalmasan). Regina!

Regina. Én felküzdöttem magam a hegy fokára és egy új élet utja áll előttem. Lehet, hogy újra csalódom, mert vannak emberek, akiknek az a végzetük, hogy mindig bizzanak és mindig csalódnak.

Benes. Azzal nem törődöl, hogy engem eltávolítasz magadtól és hogy nekem nincsen egyebem, mint te. Rám nem vár új élet, nekem nincs mit remélnem.

Regina. Meg akarsz hatni?

Benes. Bizony, ha meg tudnám találni az utat a szívedhez!

Regina. Nem vagy te férfi. Siráncozol!

Benes. Mert meghalt bennem minden remény.

Regina. Szóval tévedtünk egymásban mind a ketten!

Benes. Hiszen ez rettenetes!

Regina. Hiába! Nem segíthetsz magadon. Ez így van! Ez az igazság! Te kívántad, én őszinte voltam, de te nem vagy elég erős arra, hogy elbird az igazságot, én tudtam ezt, azért hallgattam eddig!

Benes. Hadd Regina. Ne legyünk egymással szemben ily könnyőreletlenek. Izgatott vagy és ideges.

Regina. Nem én nyugodtan nézlek... Semmiféle szenvedély nem tesz elfogulttá irányodba... Sem pedig a környezet, az is mindegy... Akár itt vagyunk, akár elutaznánk.

Benes. És ha felkeresnők együtt Olaszországot, a te házadat, a mi boldogságunk első otthonát...

Regina. Ne hidd Carló, hogy ez segíthetne azon, csak új fájdalmakat okozna!

Benes (ránéz). Regina! Most látlak világosan! Nem én vagyok a hibás... Egy harmadik ember tolakodott közénk!

Regina. Ez nem igaz!

Benes. Most már nem tévesztess meg! Egy másik ember érdekel!

Regina. Félrebeszélsz!

Benes. Most légy őszinte Regina!...

Regina. Ne gyötörj, mert ezt nem tűröm!

Benes. Nem gyötörlek, de ezt a helyzetet tisztázni akarom.

Regina. És ezt úgy akarod elérni, hogy meggyanúsítasz.

Benes. Felismerem azokat az apró tüneteket, melyek kétségtelessé teszik, hogy téged nemcsak Viviani a szobrász, a teremtő művész érdekel, hanem az ember is érdekel.

Regina. Miféle tünetek?

Benes. Amikor eljöttél velem ide, egy ideig leveleztél vele és csak az én kívánságomra hagytad abba.

Regina. Te legjobban tudod, miről volt a levelekben szó, művészetről és semmi egyébről.

Benes. Akkor én is azt hittem, de most már egész másképp látom a dolgot. Műtermekben ott van Viviani mellszobra, mely elé mindennap friss virágot teszel.

Regina. Ez a hódolat a művészeknek szól és nem az embernek.

Benes. Ohó! Szó sincs róla, nem lehet ezt úgy külön választani. Olyan asszony nincs a föld kerekén, aki a művészen keresztül ne jutna el a férfihez is.

Regina. Hogy milyen ostobaság az, amit beszélsz. Emlékezz csak arra az asszonyra, kit Firenzében együtt látogattunk meg, Viviani szobra ott volt a szalonjában, a szobor babérral volt elborítva és a nagy geniális művész szobortalapzatán, ott lobbogott a rajongó szeretetnek szerény kis mécsese . . .

Benes. Jó példa, nagyon jó példa, csak hogy ez a nő 75 éves volt és nem 25 éves, ez nagy különbség.

Regina. Ebből is láthatod, hogy bármily alakban, de létrejöhet férfi és nő között igazi barátság. Ami semmi más, csak barátság!

Benes. Ne képzelődj Regina. Lehet az is, hogy az a 75 éves matrona leányos szerelemmel rajongott Vivianiért. Ti nők legjobban tudjátok, hogy milyen az a férfi, aki iránt rajongó bálmulattal és titokban aggodó érzéssel viseltettek.

Regina. Csak nem hiszed!

Benes. Oh! Ez a Viviani olyan ember, aki magába tudja bolondítani a világot minden asszonyát. Szerelmes ember és csélcsap ember.

Regina. Művész ember!

Benes. És nőcsábító!

Regina. Ne bántsd Vivianit!

Benes. Ugyan miért ne!

Regina. Mert egy ilyen művész ember nem esik az átlagos emberek törvényei alá. Az ő szelme oly gazdag az emberi hangulatokban, lelke oly tiszta az érzésekben s az egész lelki világa oly magasan van mi fölöttünk, hogy nekünk nincs jogunk itélkezni fölötte.

Benes. Nem is Vivianiról beszélek én voltaképpen, hanem rólad . . . Viviani miattam lehet nagy, hatalmas, genie, a világ és a lelkek ura, ahogy akard, de te nem küzdöttél ellene soha és ezt nem teheted, hogy egy művész utáni rajongásból, engem szerencsétlenné tégy.

Regina. Kicsinyes önzésből beszélsz így . . . És ily hitvány

módon
életem
Ben
viani
Reg
Ben
datlan
mint e
hívjuk
Reg
akarsz
Ben
jon ő
Reg
ládi pe
egy ide
Ben
Nem s
Ha va
ha nin
egésze
jogait,
gam jó
Reg
nek ne
Ben
itt van
érdekes
megtud
Regi
(Sir.) M
Bene
ez úgy
untad
a te ke
Regi
demlem
Bene
nem az
szony
a férfi
világot
és én s
nézem

módon akarsz megrontani az én életemet.

Benes. Végezzünk ezzel. Viviani itt van a városban!

Regina. Viviani itt van?

Benes. Ugyan ne add a tudatlant! Legalább oly jól tudod, mint én, hogy ő itt van. Meghívjuk!

Regina. Megőrültél! Botrányt akarsz csinálni?

Benes. Meghívjuk! Hadd szóljon ő is bele a mi tragédiánkba!

Regina. E kicsinyes csuf családi perpatvarba bele akarsz vinni egy idegen embert, hisz ez örület?

Benes. Ne huzódozz ettől! Nem szeretem a fél helyzeteket! Ha van egy embered, menj vele, ha nincs, akkor légy az enyém egészen! Tisztelem a más ember jogait, de érvényt szerzek a magam jogainak is.

Regina. (Elcsodálkozva): Ilyenek nem láttalak soha.

Benes. (Gunyosan): Tessék, itt van az új ember, itt van az érdekes ember! Ki tudja? Tán megtudlak újra hódítani.

Regina. Hogy bántasz — — (Sir.) Mily durván bánsz velem!

Benes. Szokatlan bánásmód ez ugy-e, Regina! De te meguntad a régi embert és én most a te kedvéért más ember leszek!

Regina. Carló ezt én nem érdemlem meg.

Benes. Te keltetted fel benem azt a hitet, hogy az aszszony nem érdemli meg, hogy a férfi jól bánjék vele . . . egy világot zúsztal össze lelkemben és én szomorúan és tehetetlenül nézem romjait . . .

Regina (Sirva.) Mi lesz most Carló, mi lesz most!

Benes. Meg lesz a te akaratom — én tehetetlen vagyok, mert kimondhatatlanul szeretlek! (Az ajtó felé indul.)

Regina. Carló elmegy?

Benes. Magadra hagylak! (El.)

Regina (Utána néz, aztán sarkon fordul. Bejárja a szobát, majd összedi rajzait és egy sarokba löki őket. Becsöngeti a szobaleányát. A szobaleány bejön.) Ott vannak a rajzok, majd jönnek értük, aztán adja át őket.

Szobaleány (A rajzokra mutat.) Ezeket?

Regina. Azokat. (Csöngetnek kinn.) Na vigye a rajzokat.

Szobaleány (Fölkapja a rajzokat és kimegy. Kis vártatva bejön, kezében egy nagy dobozzal, melyet a középső asztalra tesz.) Nem a rajzokért jöttek. Egy hor-dár hozta ezt a csomagot, már el is ment.

Regina. Jól van, elmehet. (Szobaleány el. Regina felbontja a dobozt.) Ez lehetetlen! Narancsvirág. Édes, kábitó, bűbajos narancsvirág. Itália gyermekei. Házam üdvözlete! (Ráborul és virágokra és sir.)

Kis szünet.)

Harmadik jelenet.

Viviani és Regina.

(Viviani megjelenik és megáll az ajtóban. Majd halkán Reginához megy.)

Viviani. Az öröm vagy a bánat könye-e ez?

Regina (Ránéz.) Viviani!

Viviani. Egyik meglepetés a másik után nemde?

Regina. Eljött!

Viviani. Nem tehettem más-kép! Gondolt-e néha rám, Re-gina?

Regina. A távolból is figye-lemmel kísértem munkásságát, melyet mindig egyforma hódolattal bámultam . . .

Viviani. Ne nézze bennem a szobrászt Lásza bennem azt, ami sokkal több az őszintén érző férfit.

Regina (Ránéz.) A férfit?

Viviani. Igen. Két nagy em-beri érzés hozott ide. Felkeres-tem édes anyám sírját, aki haza, az anyaföldre jött pihenni; az-után eljöttem magához . . . nem tehettem másképp.

Regina. És ezek az édes virá-gok . . .

Viviani. Nem felejtettem el, hogy szereti őket.

Regina. Köszönöm Antonio!

Viviani. Igaz barátságunk jel-képe ez.

Regina. Sokáig marad itt?

Viviani. Még ma este uta-zunk! . . .

Regina. Nem egyedül utazik. Hát nincsen egyedül?

Viviani. Nem Regina, nem va-gyok egyedül, te velem jössz, mert velem kell jönnöd . . .

Regina. Nem ez lehetetlen!

Viviani. Amikor e szobába léptem és láttalak a virágok fölé hajolni és mikor reám pillantot-tál, akkor vált bennem ez valóvá, ami eddig csak sejtelem volt, te

szeretsz engem Regina, mert én nagyon szeretlek.

Regina (Csodálkozva felkiált.) Viviani!

Viviani. Oly nagyon szeretlek téged, hogy te ennek a nagy, hatalmas érzésnek nem tudhatsz ellentálni. (Alkonyodik odakint.)

Regina. Félek tőled, nem ér-telek.

Viviani. Meg fogsz érteni. Hi-szen minden művemet néked alkottam. Minden gondolatom hozzád sietett és tőled tért vissza diadalmas érzéssel.

Regina. S ezt most mondod nékem, most, mikor késő . . .

Viviani. Akkor azt hittem, hogy ez csak muló szeszély, de most tudom, hogy ez lángoló szenvedély és én mondom tenéked, ne habozz Regina . . .

Regina. Nem mehetek veled, Viviani.

Viviani. Velem jössz, mert szabad vagy — a leked szabad!

Regina. Nem, nékem itt kell maradnom . . .

Viviani. Ne áltasd magad. Olmos szürke itt az ég, hideg és fagyasztó itt a levegő — olyan nedves köd száll itt le az emberre, hogy megfekszi a lelkét és le-nyügözi az ember életét. Ez nem a te földed. Ott lenn délen, hol az arany nap süt.

Regina. Abból a csudakék égből . . .

Viviani. Ahol virágillat száll föl a balzsamos légbe.

Regina. És mámorító erővel hatja át az életet, a teremő, örökíjju, hatalmas életet.

Viv
jer ve
Reg
hetek
Viv
Reg
uram
ezt az
Viv
gond
addig
Nézz
Szeret
Reg
Viv
nem
nem
minte
tedet.
szólit
a virá
Re
virág
Viv
Re
retter
Viv
belől
az ig
Érts
retlek
sohas
Re
Vi
baidh

Viviani. Jer velem haza Regina, jer velem haza Regina!

Regina. Érts meg, nem mehetek veled!

Viviani. Miért?

Regina. Mert megígértem az uramnak, hogy vele élem végig ezt az életet . . .

Viviani. Bolondos ígéret! Meggondolatlan fogadás! Te csak addig élsz vele, amíg szereted. Nézz a szemembe és mondd: Szereted őt?

Regina. Nem! Nem tudom!

Viviani. De én tudom! Te őt nem szereted! Oh Regina, csak nem akarod vigasztalanul leélni, mintegy örök rabságra ítélt életet. Téged hív az élet . . . szólít Itália kék ege . . . hívnak a virágok . . .

Regina. (Könyezve). A narancsvirágok.

Viviani. A te virágaid.

Regina. Oh Antonio! Mily rettenetes küzdelembe vittél!

Viviani. És győztesen fogsz belőle kikerülni, mert veled van az igazság, veled van a szerelem. Érts meg Regina, szeretlek! Szeretlek úgy, ahogy még férfi nőt sohasem szeretett!

Regina. Oh ne csábíts Viviani!

Viviani. Nem csábítalak! Lábaihoz rakom egész életemet,

minden dicsőségemet, mint ahogy egy trón zsámolya elé hódolattal rakja le a rabszolga értéktelen életét királynője lábához.

Regina. Nem, nem, ez nem igaz, amit te mondasz!

Viviani. Oh Regina, hisz érezned kell, hogy ez az igazság, ez az élet!

Regina (Ráborul Vivianira). Győztél Antonio! Mindig szerettelek!

Viviani (Boldogan átöleli). Regina! Királynőm! (Hosszu csók. A virágokat visszarakja a dobozba, azokat is magával viszi. Atöleli Reginát.) Jertek virágaim haza Itáliába! (Mindketten el. A szobában ezalatt sötét lett. Kis szünet. A szobaleány behozza a lámpát. Kint csengetnek.)

Benes (Jön). Mari, ki hozta ezt a levelet, most vette ki a levélszekrényből?

Szobaleány. Nem tudom kérem!

Benes. Jól van! (Szobaleány el. Nézi a levelet és mikor megismeri Regina irását, felkiált.) Regina! (Izgottan feltépi a levelet és elolvassa. Majd fájdalommal zokog és az asztalra borul.) Regina! Regina! Regina!

(A függöny legördül.)

PETROL

A hajhullás leggyakoribb oka a fejbőr korpázása. A korpa képződését kell tehát megakadályozni. A

kinek pedig már korpás a fejbőre, alaposan kell azt tőle megtisztítani. Mindkét célra a legjobbnak bizonyult szer a PETROL EGGER. A ki ezt a hajszeszt rendszeresen használja, annak sose lesz korpás fejbőre és nem fog hullani a haja. Egy üveg ára 2 kor. 40 fillér.

Főraktár: Gyógyszertár
a Nádorhoz, Budapesten,
VI. ker., Váci-körut 17. sz.

EGGER

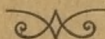
Legújabb higienikus fogápoló szer a Dr. Egger-féle

PHLORKALIUM

FOGPASZTA

mely nemcsak a fogakat fehériti, hanem az egész szájürt desinficiálja. Orvosilag legmelegebben ajánlva
1 tubus ára 70 fillér. Főraktár: GYÓGYSZERTÁR
A NÁDORHOZ, Budapest, VI., Váci-körut 17. sz.

16. füzet. **Tavaszi.** Idyll. egy felv. Irták: *Hevesi J.* és *Hetényi B*
17. „ **Nyár.** „ „ „ „ „ „ „ „ „
18. „ **Ősz.** „ „ „ „ „ „ „ „ „
19. „ **Tél.** „ „ „ „ „ „ „ „ „
20. „ **Valami hibája van.** Vigjáték egy felv. Irtá: *Gondinet*, fordította: *Gabányi*. Előadja 2 férfi s 2 nő.
21. „ **Hófuvas.** Vigjáték egy felv. Irtá: *Szomaházy István* Előadja 4 férfi és 1 nő.
22. „ **Megjötték a huszárok.** Idyllikus vigjáték egy felv. Irtá: *Lampérth Géza*. Előadja 5 férfi és nő.
23. „ **A mogyoró.** Vigjáték egy felvonásban. Irtá: *Ambrozovics Dezső*. Előadja 3 férfi és 3 nő.
24. „ **A szerelem tudománya.** Verses vigjáték egy felvonásban. Irtá: *Farkas Imre*. Előadja 2 férfi és 2 nő.
25. „ **Két ünnepség.** Vigjáték egy felvonásban. Irtá: *Leclercq M. T.*, fordította: *Győry Elemér*. Előadja 7 férfi és 3 nő.
26. „ **Szerelemből.** Verses tréfa egy felvonásban. Irtá: *Telekes Béla*. Előadja 4 férfi és 2 nő.
27. „ **Megjött a papa!** Vigjáték egy felvonásban. Irtá: *Erdélyi Zoltán*. Előadja 2 férfi és 2 nő.
28. „ **Csetepaté.** Vigjáték egy felvonásban. Irtá: *Lenkei Henrik*. Előadja 2 férfi és 3 nő.
29. „ **Kántorné.** Színmű egy felvonásban. Irtá: *Legtíf. Szász Károly*. Előadja 1 férfi és 4 nő.
30. „ **Segédjuhász.** Népszínmű-paródia. Irtá: *Szomaházy István*. Előadja 2 férfi és 1 nő.
31. „ **A sellő** Vigjáték egy felvonásban. Irtá: *Szomaházy István*. Előadja 3 férfi és 2 nő.
32. „ **Az oroszlánbőr.** Vigjáték egy felvonásban. Irtá: *Erdélyi Zoltán*. Előadja 3 férfi és 2 nő.
33. „ **Ki a nyertes?** Bohózat egy felvonásban. Irtá: *Orbók Attila*. Előadja 3 férfi.
34. „ **A Mami.** Vigjáték egy felvonásban. Irtá: *Hevesi József*. Előadja 6 férfi és 5 nő.
35. „ **A kegyelmes ur halála.** Színmű egy felvonásban. Irtá: *Szomaházy István*. Előadja 13 férfi és 3 nő.
36. „ **Karácsonyi vers.** Vigjáték egy felvonásban. Irtá: *Heltai Jenő*. Előadja 4 férfi és 4 nő.
37. „ **A színész nő.** Vigjáték egy felvonásban. Irtá: *Farkas Pál*. Előadja 3 férfi és 5 nő.
38. „ **Hamupipőke.** Verses történet egy felvonásban. Irtá: *Farkas Imre*.
39. „ **A tolvaj** és egyéb előadásra alkalmas költemények. Irtá: *Balla Miklós*.
40. „ **Narancsvirág.** Dráma egy felvonásban. Irtá: *iff. Hegedűs Sándor*.

Tessék mutatványszámot kérni!

Az UJ IDŐK-ből

Szépirodalmi, művészeti és társadalmi képes hetilap. Szerkeszti: Herczeg Ferenc. — Negyedévre 4 korona.

A MAGYAR LÁNYOK-ból

Képes hetilap fiatal leányok számára. Szerkeszti: Tutsek Anna. Negyedévre 3 korona.

AZ ÉN UJSÁGOM-ból

Képes hetilap gyermekek számára. Szerkeszti: Pósa Lajos. Negyedévre 2 kor. 50 fill.

== AZ UJ IDŐK ==
A MAGYAR LÁNYOK
AZ ÉN UJSÁGOM

kiadóhivatala

Budapest, VI., Andrásy-út 10. sz.

